

Джемалъ и му шепна на ухото около една минута време. Що му шепна, това и авторътъ не чу. . .

— Слушамъ, беймъ, — отговори Джемалъ, въ знакъ, че е разбралъ добре.

— Ни думица нѣкому, чу ли?

— Ни думица, беймъ.

Бегътъ излѣзна и продължи по улицата къмъ дома си, следванъ въ петитѣ отъ Селима съ чибукъ и кутията съ кафенитѣ принадлежности.

Привечеръ бегътъ се запъти къмъ кафенето на Джемалъ ага, все тѣй полека, оглеждайки се изъ улицата влѣво и вдѣсно, за да минава време, и така полека влѣзна въ дюкяна на Шакиръ ага. Шакиръ ага отмѣрваше сапунъ на едно момиче. Бегътъ поздрави, като приседна на края на одъра.

— Какъ е, върви ли сапунътъ, Шакиръ ага? Харчи ли сиромашията сапунъ?

— Харчи се, беймъ. Купуватъ. За друго има-нѣма, но сапунъ купуватъ. Сапунъ нали е, всичко изпира.

— Всичко изпира, но само едно не може да изпере.

— Кое, беймъ.

— Човѣшкитѣ грѣхове.

— Е, това . . . грѣховетѣ, не може. Въшкавиятъ и грѣховниятъ съ въшкитѣ и грѣховетѣ си умиратъ.

Следъ като се разпитаха за здравето и поминъка, бегътъ, както много пжти досега, предложи на Шакиръ ага да отидатъ въ кафенето и да изиграятъ нѣкоя табла. Шакиръ ага, разбира се, прие съ голѣмо удоволствие поканата на бега. Остави чирака въ дюкяна да продава, и тръгнаха.

Кафенето бѣ вече пълно. Стари бѣлобради и млади аги бѣха насѣдали съ подвити крака на рогозки по одроветѣ наоколо, сърбаха кафе, смучеха чибуци, лули и цигарета. Кязимъ бегъ и Шакиръ ага влѣзнаха и поздравиха. Всички постанаха. И когато бегътъ и Шакиръ ага минаха и отидоха да седнатъ на издигнатия къошкъ,